

Mulțumesc, Adrian Enescu!

Îmi este foarte greu să scriu sau să vorbesc despre Adrian Enescu la timpul trecut. Spun asta din cel puțin două motive: primul este acela că Adrian Enescu mi-a fost în egală măsură coleg și prieten, o prietenie și o apreciere aproape inexplicabile pentru mine. Nu cred că i-am oferit vreodată suficiente motive pentru aprecierea pe care mi-a purtat-o.

Iar al doilea motiv este acela că eu l-am considerat pe Adrian Enescu un compozitor al viitorului. Muzica lui îmi părea mereu una care urmă să se nască, de parca nu era timpul ei încă. Asta pentru că Adrian Enescu a fost tot timpul cu un pas înaintea generației sale; un muzician de avangardă, extrem de meticulos, de exigent în primul rând cu el, un pionier al muzicii electronice și în același timp un maestru al muzicii de film, balet, teatru, un cunoscător desăvârșit al scriiturii simfonice. Personalitatea sa complexă m-a făcut întotdeauna să privesc la creația lui ca la un vârf de munte imposibil de atins.

Viața mi-a oferit prilejul de a mă întâlni atât cu omul, cât și cu muzicianul Adrian Enescu, de aceea voi spune câteva cuvinte despre colaborarea pe care Adrian Enescu a avut-o cu Big Band-ul Radio, din care fac parte. Am lucrat împreună la un album intitulat „Jazz pe românește”, album la care Adrian a contribuit cu două piese - „4mation”, respectiv „Trans4mation”. Am fost fascinat de stilul novator al acestor piese. O construcție și o matematică aproape perfecte, o îmbinare ce căpăta contur pe măsură ce instrumentele se adăugau. Se vedea o preocupare pentru fiecare detaliu, ca nuanță, dinamică sau culoare timbrală, o construcție muzicală alcătuită din motive care fie se suprapuneau, fie treceau de la un instrument la altul sau de la o grupă de instrumente la alta. Până și părțile de solistică erau atent gândite și construite, singurul lucru pe care i l-am reproșat lui Adrian fiind acela că nu lasă suficient spațiu pentru desfășurarea solo-ului. Mi-am dat seama însă că Adrian era un perfecționist, el nu lasă nimic la voia întâmplării în discursul muzical.

Un alt lucru care m-a fascinat la Adrian Enescu a fost altruismul său. Chiar dacă participarea sa la albumul de jazz mai sus menționat a fost una minimală (2 piese), el nu s-a limitat la a face master-ul propriilor piese, ci a masterizat tot albumul, cu aceeași migală și atenție la fiecare piesă, o muncă de aproape două luni, muncă pentru care nu a pretins nimic, înafară de satisfacția realizării unui produs care să sune cât mai bine. Iar rezultatul a fost unul pe măsură, Adrian fiind un maestru de sunet desăvârșit. Iată un adevărat profesionist!

Colaborarea între Adrian Enescu și Big Band-ul Radio a continuat apoi cu alte câteva piese, purtând aceeași amprentă de profesionalism, scoțând la iveală o personalitate puternică, o unitate ideatică într-un univers timbral minuțios alcătuit până la fiecare detaliu.

Adrian Enescu era un om modest. Nu-i plăcea să fie în centrul atenției sau să fie „lăudat” de colegi.

Dimpotrivă, eu l-am auzit în multe rânduri pe Adrian folosind superlative la adresa unor alți muzicieni colegi de breaslă, lucru care denotă superioritate. Pe Adrian Enescu nu îl vedeai la vreun eveniment monden coborând de la volanul unei mașini „ultimul tip” pentru singurul motiv că... el mergea pe jos sau cu metroul. Atunci când lucra la un proiect, Adrian se dedica întru totul proiectului respectiv, se închidea în camera de lucru, în universul său și nu răspundea nici la telefon. El nu făcea compromisuri, când era vorba de muzică oferea totul.

Adrian Enescu era un om fidel principiilor sale: corectitudine, onestitate și consecvență. Nu suporta discuțiile târăgănite sau lipsa de transparență. În fața unor asemenea lucruri, Adrian se retrăgea, nefiind niciodată mulțumit cu jumătăți de măsură.

Am încercat în câteva cuvinte să-l descriu pe Adrian Enescu, maestrul care mi-a intersectat cariera

profesională, oferindu-mi prilejul de a interpreta câteva dintre partiturile sale, dar și pe Adrian Enescu, omul căruia îi port o adâncă recunoștință și a cărui memorie o prețuiesc.

Sper, stimați cititori, că înțelegeți acum de ce îmi este greu să vorbesc despre Adrian Enescu la timpul trecut. Pentru că așa cum Mozart ESTE un reprezentant de frunte al clasicismului, așa cum Chopin ESTE unul dintre marii romantici, Adrian Enescu ESTE parte integrantă a culturii românești.

Iar în fata acestor lucruri, eu nu pot să spun decât atât:

Mulțumesc, Adrian Enescu!

George NATSIS

Ireversibil

Iată că „Ireversibil”, titlul lucrării pe care Adrian Enescu mi-a dedicat-o cu destul timp în urmă, devine acum o stare de fapt. Șirul despărțirilor capătă consistența unei piramide clădite din sufletele celor care m-au format și mi-au îmbogățit viața. Îmi spun, cu obstinație, că așa trebuie să fie, însă nu pot să nu exclam, cu sufletul scăldat în regrete, asemenea Poetului odinioară: „De-ar mai fi o dată ca asta / Fiule, fiio!”